

»Pa je le škoda,« je ugovarjala Jelka. »Pomisli, Mozarta si dal zanj!«

— Da, Mozarta, ji je pritrdil v mislih, rekel pa ni nič.

Stisnil se je v dve gubi in potegnil glavo med ramena, kakor da pričakuje udarca, ki bi še moral priti. Temne slutnje so se spet oglašile v njem, to pot tako močno, da mu je bilo, kot bi visel nad prepadom. Vsenaokrog je bilo prazno in v njem samem je zevala praznina, da ga je obšla groza in se je krčevito oprijel stola.

EDINA PROŠNJA

Jože Javoršek

Na cesti kamen sem pobral, a glej:
ko čiste roke sem razprl, ptič
iz nje je zletel v vrh košatih vej. —
Prijel sem kačo — pa iz nje brstič
pomladne češnjice je rdeče vzklik:
bila ni kača več, le drobna veja,
ki z njo po srcih sem pomlad škropil. —
Zverjad sem srečal, ki ugriz jo žeja,
pa sem zapiskal pesemco tenkó,
da zbudil v nji bi srečnega človeka,
ki poje, ljubi, dela in zvestó
voz sreče vleče iz nesreče veka.

A zdaj so hiše hiše, strop je strop
in okno okno, stol navaden stol,
po cestah se premikam suh in gol,
srce pa sem zagrebel v prsi — v grob.

Razcvêti, pesnik, zame svet lepote!
Navdahni marčeve jutranje ptiče,
da bodo peli v ozki hišni lini,
naj sonce spet me slavnostno pokliče,
da raztopi me v biserni sinjini.
Razveži sape, stki oblakov volno,
naj spet zapleše stvarstvo razigrano,

naj željno v vreme planejo vetrovno
drevesa, z njimi cvetje neučakano,
naj piskajo trobentice po travi,
naj sence se love po mladi gori,
če sonce v svoji večno zlati slavi
se hoče skriti za oblaček nori.
Naj vzvalovi ves svet in naj preplavi
vso pusto stisko mojih zdanjih dni!

Vse to stori lahko le pesnik pravi,
zato te prosim: ogenj pesmi vžgi!

BAHČISERAJSKI VODNJAK

A. S. Puškin

Prevedel Tit Vidmar

Girej sedel je, gledal v tla;
iz pipe jantarne kadil je;
in okrog kana strašnega
se nem pokorni dvor vrstil je.
Ves dvorec bil je v molk zavit;
s spoštljivostjo so vsi spoznali,
z obraza mračnega prebrali,
da žalosten je in srdit.
Toda zapovednik prevzetni
ukazal je v nestrpnj kretnji:
in vsi v poklonu so odšli.

V prostorih svojih sam sedi.
Zdaj v prsih se mu je zmehčalo
in strogo čelo bolj živo
nemir srca je pokazalo —
kot vode zibko ogledalo
pokaže ujemovno nebo.

Kaj drzno dušo mu vznemirja?
S kakšno je mislijo prevzet?
Mar nad Rusijo se namerja,